

Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktør

Alt Bladet vedkommende faa om: Indbydninger, Adresser, Adresser o. l. v. adresseret „Stjernen“ Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Orders“, Post Note, Bank Note eller i Registreret Breve.

For Penge det sendes i løse Breve kan Abgiverne ikke være ansvarlig.

„STJERNENS“ AGENTER.

„Stjernen“ kan bestilles hos efternævnte Pletter, der som vore Agenter er benyttede til at modtage og forrette for Abonnementspenge.

G. S. Christensen, Fremont, Neb.
N. R. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnson, Minden, Neb.
Vedkommende eller manglende Eksemplarer faa ved Agenterne naar Henvendelse derom sker inde.

Politisk Bedrag.

Ved dets Statskonvention i 1888 indvandt det republikanske Parti for anden Gang i dets Platform, „Submission“, eller at Folket skulde faa Lov til at afgjøre med dets Stemmer om Tilvirkning og Solg af berusede Drikke skal foregaa i Staten Nebraska eller ikke.

Da nu det republikanske Parti fik Hiertallet i Staten, ja endogaa en overvældende Majoritet i Senatet og Huset, saa havde man Grund til at tro, at Partiet denne Gang vilde opfulde dets Løfter. Dette synes imidlertid at være noget tvivlsomt, thi Spørgsmaalet er gaaet igjennem i Senatet; thi vor Repræsentant A. C. Gady, i Lighed med vor sidste Repræsentant Jens Wilhelm, behagte at erklære sig ikke bunden af Partiets Platform, og derfor berettiget til at stemme imod Submission.

Da det nu er almindelig bekendt, at Whiskey og Beer-Interesserne samlede betydelig Kapital for at faa Submission-Spørgsmaalet, og at Huset derfor paa en eller to Stemmer, deriblandt Gady's, saa er det at befrygte at Sagen naar faa Udfald som i sidste Legislatur, og at i saa Fald Gady bliver udført for samme Dødsdomme, som tilfaldt hans forgænger Jens Wilhelm.

Ved Afstemningen i Huset vil det nu snart vise sig om Gady er en hæderlig Republikaner eller ikke, og om han gik til Lincoln for at virke for sit Parti eller for egne personlige Interesser.

Paa Gady's Afgjærelse vil sandsynligvis det republikanske Partis Fremtid i denne Stat komme til at bero; thi det er neppe tvivlsomt, at Nebraskas Folk vil lade sig tage ved Næsen mere end to Gange.

Citizen.

Hvem opdagede Amerika?

At J. N. K. Roged.

Hr. Redaktør!

Vil De under denne Dødsfrist være saa god at optage efternævnte Linier i Deres ærede Blad „Stjernen“.

Vil man for Gudspejl spørge: Hvem opdagede Amerika? vil vor Tids Lærde og Værde svare: Det gjorde Kristoffer Columbus.

En Miss Brown danner imidlertid en Undtagelse fra Reglen, idet hun paaftaar at Islanderen Leif Erikson var Amerikas første Opdager, og paaftaar at hun kan bevise det.

Det er imidlertid ikke Tilfældet hvad hun desangaaende paaftaar; hverken Miss Brown eller nogen anden kan bevise, at Amerika først er opdaget af Leif Erikson Aar 1000.

Naar jeg engang spørge: Hvilken Aarika virkelig blev opdaget af Leif Erikson i Aar 1000, hvorfor kom han da ikke frem med sin Opdagelse og gjorde Verden bekendt dermed, saa vilde han have haft Hæder deraf. Saaledes bar i hvert Fald Columbus sig ad, da han 1492 opdagede Amerika.

Nu kommer imidlertid Nordmandene med den Paaftand at Columbus besøgte Island i 1477 og ved dette Besøg fik han fuld Underretning om Leif Eriksons og Nordmandenes Opdagelse af Amerika; men de mangle naturligvis ethvert Bevis deraf. Leif Erikson skal være født paa Island, altsaa hvis han da virkelig havde opdaget Amerika, saa maatte jo den danske Nation saa Hæder af Opdagelsen, efter som Island ikke paa den Tid, som Nordmandene paaftaar at Leif skal have opdaget Amerika, hørte under Norge, men først mange Aar derefter kom under norsk Herredømme, og er nu for Tiden atter en dansk Besiddelse.

Denne Mening lod jeg for kort Tid siden fremkomme i „Den Danske Bio-

neer“, men blev imødegaaet af en N. C. Nielsen fra Nebraska, som i det Hele taget slet ingen Mening havde om Amerikas Opdagelse, men som imidlertid frem med nogle Borgmestere-Ord, som han formodentlig har stilet derhjemme i sin Moders Skatteboks og luttet sig til.

Hr. Nielsens profetiske Ord vil imidlertid ikke, efter min Mening, komme til at gaa i Opfyldelse, med Hensyn til at Nordmandene skulde kunne faa deres Paaftand om, at det er dem, som tilkommer Hæden for Amerikas Opdagelse, bevist.

Miss Brown holdt for en Tid siden et Foredrag paa Turner Hall i Chicago, hvor hun udbredte sig vidtløftigt om Nordmandenes Opdagelse af Amerika, ligesom hun ogsaa fremhævede, at hvis hun blot havde Penge, saa skulde hun nok tvinge Verden til at tro, at Leif Erikson var den, som opdagede Amerika, og den som ene bør have Hæden deraf. Men nu som det bedste — Rosinen i Pølseenden — idet Miss Maria Brown fremkom med den Begjæring, at hvis man vilde gjøre sig den Ulejlighed at kaste til Veje den ubetydelige Sum af — taenk engang! — kun 15,000 Dollars (siger og skriver femten tusind Dollars), saa skulde hun (Miss Brown) nok klare Verterne med Hensyn til at skaffe Nordmandene Hæden af Amerikas Opdagelse.

Maria Brown betydede hendes andægtige Tilhørere, at det var absolut nødvendigt at hun gjorde en Rejse til Rom, for at sætte sig i Besiddelse af nogle Dokumenter, som beror i vort gamle Arkiver.

Det blev derefter drøftet paa hvilken Maade, man skulde sætte i Gang Indsamlingen for at faa det Paaftand, som Maria skulde bruge til sin Rejse til hans Hellighed, Paven i Rom. Man blev da enige om, at der i det for det norske Folk levende Blad, „Scandinavia“ i Chicago, skulde udsendes Opfordring til Nordmandene i alle sine Breddehjørner med Bøn om Bidrag til Miss Browns Udenlandsrejse. Men til al Uheld vilde „Scandinavia“ ikke paa tage sig denne Kommission; men deris mod erklærede offentligt, at det ikke kunde forspare at opfordre Landsmænd til at ofre Penge paa en slig Sag som denne.

Der er derfor daarlignende Udflugt til at faa det paa de \$15,000, og til sidst gaar det vel saa galt at der ikke bliver noget ud af Rejsen til Rom, og Hæden for Nordmandene tages for bestandigt.

Sagen er vistnok den, at Maria Brown har god Lykt til at faa det af de 15,000 og tillige saa sig en Lyktur til Rom. Men da gjælder det naturligvis ogsaa om, naar hun kom der, at hun da kunde vise sig som en Dame, og derved hører Penge.

Det maatte efter min Mening betragtes for dumt, om nogen af vore Landsmænd vilde ofre deres Penge til slige professionelle Karakterer som Miss

Brown, der under Paaftand af at vide fremme slige taabelige Idier, for at faa det i sine fattige Landsmænds Penge, som de ved mangen Gang haardt Arbejde har erhvervet sig; det vilde vist være uløst.

Jeg vil prøve paa i det her efterfølgende at give en kort Fremstilling af Nordmandenes Besøjer for deres Paaftand om, at Leif opdagede Amerika i Aar 1000.

Som berømt, har den norske Professor, Rasmus B. Anderson, skrevet en Bog, som han kalder „Amerika ikke opdaget af Columbus“. Denne Bog er grundet paa Besøjer, laante fra de gamle islandske Sagas, en Slags Dokumenter, som er aldeles værdiløse.

Jeg antager at omtrent ethvert Skolebarn ved, at de gamle islandske Sagas og Edda'er i flere hundrede Aar var mundlige Overleveringer fra Slægt til Slægt, og at man i det Hele taget ikke kan fremlægge disse som historiske Kjendsgjøringer, da disse alle sammen skrives sig fra Høningsalderen, og som sagt i flere hundrede Aar blev overleverede fra den ene Høningsalder til den anden, og som rimeligt er, for hver Slægt, disse Fortællinger passerede, blev de naturligvis tilføjet ny Tilføjninger. Efterat Kristendommen blev indført iblandt de hedenske Nordboer, blev de faaktalte Sagas og Edda'erne nedskrevne, og derefter er det nu at Nordmandene med Miss Brown i Epiden vil bevise, at Hæden af Amerikas Opdagelse med Rette tilkommer Nordmandene.

Jeg har altsaa nu gjort opmærksom paa, at Nordmandenes Besøjer for at det er dem, som først opdagede Amerika begrundes sig kun i ovennævnte gamle, forældede Sagas og Edda'er, som ved mundlige Overleveringer fra Slægt til Slægt har faaet betydelige Tilføjninger og et og et eller to bleve forfalskede. Men ikke desto mindre dette, er det alligevel den Vej, Miss Brown gaar for at faa Folk til at tro, at Amerika er opdaget af disse gamle Vikinger og hedenske Sørovere. Og tillige paaftaar Prof. Anderson, Miss B. med H., at der paa den faaktalte Dighton Writing Rock findes Indskrifter hidrørende fra Nordmænd, og — som Prof. Anderson vil have — at Indskrifterne i steen med romerske Bogstaver, hvilket imidlertid ikke Kjøbenhavns Runemestere vil indrømme, de ligner derimod Indskrifter ved Indianer-Krogeter, hvilket det ogsaa efter Sagskyndiges Mening mest ligner. En Ting ved sig, at Kristoffer Columbus en vis Dag i 1492 var de første Mand som fra sit Skib Pinta fik Amerika at se, og siden den Tid er Amerika bleven opdaget af mange Tusinder, nogle til Lykke og nogle til Ulykke; dette er imidlertid sandt.

Seattle, Wash. Terr.

Den 18. Jan., '89.

Hr. Redaktør!

Da jeg lovede at skrive til Dem, vil jeg gjøre det. Efter at vi havde rullet

over Larabee-Sletten og „Rody Mountains“, rejste vi videre med „Oregon Short Line“ og naaede til sidst frem til Portland, Oregon, hvor vi fandt en meget smuk By, med megen Forretning. Efter at vi i et Par Dage havde spadseret omkring i Byens Gader, afrejste vi atter med Toget til Seattle, Wash. Terr., og her fandt vi den mest skønne By i Vesten, da den har den skønneste Velggenhed af nogen By. Denne By har 30,000 Indbyggere og er omtrent halv saa stor som Portland, Oregon, men den synes at have langt mere Forretning end Portland. Naar vi gaar paa Gaden, eller kjører i Sportsvognene og ser, baade foran os og til begge Sider den Rangde Bygninger og Huse, som er under Arbejde, kommer en uvilkaarlig til at tænke, at den snart vil naa frem til en Chicago; den har den bedste Sø-Havn ved Vestkysten. At leve paa denne Plads er lige saa billigt, som paa nogen Plads i Østen. En Mand kan faa et rigtig godt Maaltid Mad for 15 Cts. og Logi for 25 Cts. Ugentlig Kost kan faas saa lavt som \$3 pr. Uge, af dette kan man nok forstaa at Jødevarer er lige saa billige, som i Østen, og Klæder er fuldt saa billige som i Nebraska. Endskjønt Kjøbsmændene i Dannebrog henger ud deres Udfalds-Stilk og siger de følger for Indkjøbs-Pris, saa kan de dog ikke sælge billigere, eller i det mindste gjør de det ikke, end de gjør her til hver Dags. Prisen paa Tommer er \$12 og højere pr. 1000 Fod og det er endda bedre Tommer end man faar i Østen Almindelighed. I Sandhed, alt er fuldt ud saa billigt som i Nebraska, saa nær som Lønningen, hvilket er højere, omtrent som følger: En almindelig Arbejdsmand faar fra \$35 til \$45 om Maanden, Lønnen fra \$2.50 til \$3.50 pr. Dag, Murere fra \$3.50 til \$5.00, Vognmand fra \$45 til \$60 pr. Maaned; andet Arbejde sammenlignet med dette er ligeledes i Almindelighed betalt med højere Løn.

Her er nok Arbejde at finde for den Mand, som kommer herud for at søge samme, saa vidt som jeg kan se. Her er mange Folk uden Arbejde, men det er den Klasse, som ikke vil arbejde, og som kan findes over alt, især i større Byer. Klimaet er udmærket paa denne Tid af Aaret; det er i Regne-Tiden, men det har ikke været slemt i den Tid, jeg har opholdt mig her, da det regner om Natten og er fint Vejr om Dagen. I Morgen rejser vi ud til Bjergene for at se om vi kan finde et Stykke Land, „Homestead“, som endnu ikke er optaget, hvilket jeg tænker nok vi kan, da Landkontoret er fuldt af Folk hver Dag. Erhødvigt,
P. H. Hansen.

Korrespondance fra California.

San Francisco, 22. Jan. '89.

Kultspørgsmaalet har lagt alvorlig

Beslag paa vore patriotiske Californianeres Opmærksomhed, for det er noget, som er af stor Betydning.

Den, som ikke for nylig har besøgt Stillehavsstyken, kan ikke gjøre sig noget fyldestgjørende Begreb om vor Fabrikdrifts storartede Udvidning, og det Kulforbrug, som derved afstedkommes, er enormt. Der betales gennemsnitligt \$10 pr. Ton, og meget af det er Støv, Jord og af en saadan Bestaffenhed, at det kun kan bruges under store Dampmaskiner. Vor nuværende Kulforbrug kommer fra Vancouver-Deen, og vi maa være glad for Southern Pacific Banen, som tjøbte en Mine paa nævnte D, satte en Dampskibslinie i Fart og bragte os Kul, ellers havde vi aldeles kommet til at mangle, og noget Brændsel skal man da have, selv i dette vandske Kommerland.

Der hersker joer Trælvhed i U. S. Familien. Smaa Træskaber af Sursøveps har været set flere Steder i Staten og flere Tegne tyder paa at Union Pacific spekulerer paa at bygge en Bane fra det østlige Oregon til Sacramento-Dalen. Da nu Forsøjet paa at stoppe Baaer i Minene paa Dntel Sam sit et saa miserabelt Udfald og Regjeringens Arm truer med at falde paa den bankrotte Korporation, saa skal det — efter hvad man mener i Jernbanekredse — være U. S. Plan at sammenbinde dens Stitbaner, som der ingen Hæstefje er paa, saaledes at det endda faar en gennemgaaende Rute, hvis Dntel Sam stude vise sig grim. Kompagniet har en Stitbane, som starter fra Granger, i det vestlige Wyoming, og løber igjennem Vocatello, i det sydøstlige Idaho, og videre igjennem Boise City og til Vaker City, i Oregon. Herfra løber Banen i Syd for et halv hundrede Mil, og det er denne Linie, som nu skal forlænges til Sacramento. Southern Pacifics heravværende Beshjærelse mener, at Fremont, Elkhorn & Missouri Valley Forlangelsen af Chicago & North-western Banen i Nebraska vil blive det østlige Led af den ny Gjenmænggangsbaner. I saa Tilfælde vilde Omaha blive lukket ude. Det er klart at der er noget i Gjerne, men jeg synes at derom Regjeringen lægger Beslag paa baade Central Pacific og Union Pacific, saa faar den Trumfsetet i Haand, og Taksættene bliver som den laver dem.

Et Spørgsmaal til Hans Mortensen, County-Commisær.

Nyhed den 28. Jan. '89.

Af hvad Grund er Regnskabs Opgjørelse med County-Kassierer Jackson udført nu i over tre Aar? Hvem bærer Skylden for en saadan Udsættelse, Løven eller Commisærerne? Vil Jackson have at betale Rent for disse tre Aar, for den Underbalance, om der ved Regnskabs Opgjørelse viser sig at være en saadan? Hvor har der Underbalansen? Vil Du være af den Godhed igjennem „Stjernen“ Spalter at oplyse os nærmere om denne Sag?

Det er vel ikke formeget at forlange, at Dine danske Bølgere, som troelig stod Dig bi ved sidste Valg, faar lidt Oplysning af Dig i en saa vigtig Sag som denne, og som det nu synes skal gaa ud over Stattebyernes Pengepung. Erhødvigt,
Niels Nielsen.

Feil Regning!

(Efter „Arizona Rider“ — oversat af Indbynderen.)

En haard Knast fra New Mexico, som gav sig det meget betegnende Navn „Rødjelen fra Blodfloden“, slog forleden ned paa vor By. Med et vidt Skrig og Revolver i Haand begyndte han at holde Dom over os. De fleste af vore Drengene søb til Midbog eller var ude at jage Harer. Men det var ikke mere end syv Minuter efter at „Rødjelen“ havde givet sit første Krigsskyl, før han laa som en visnen Pilje paa Gaden. Vor Borgmester talte atten Kuglehuller i hans Legeme, idet han yndigt bemærkede; at Lighyn var uendeligt.

Rødjelsalderen er forbi. Der var en Tid, da det blev betragtet som helt normot for saadanne desperate Fjere at indtage en By og nedbryde et Dusin Stykker af vore Borgere. Og en slig Helts Billede var slet paa at blive offentliggjort i levende Illustrerede Blade. Men den Tid er nu forbi, og Rødster er bleven Kjøretjeb — men ingen ønsker at kjøbe.

Vi bringe Hr. Borgmesteren vor hjerteligste Tak for hans Venlighed imod os i dette Tilfælde. Vi bytter Kruseminter og Asparager i vor Baggard, og han var saa venlig at skænke os „Rødjelen“ forbi sine Levinger til at gjøde med. Vi skulde være særdeles taknemmelige for en to tre Stykker mere, hvis vore Venner uden al for stor Ulejlighed maatte se sig istand til at opdrøbe dem.

Meddelelser fra Washington.

Debatten over Toldloven, eller Republikanernes Substitut for Mills-Bilen er endelig afsluttet, og Forslaget vedtaget med 32 (Rep.) Stem. mod 30 (Dem.). Det hele er naturligvis spildt Arbejde, da Forslaget vil blive forfaldet i Huset.

Den ny Indvandningslov ligger nu færdig fra Huset Speciel-Udvalg. Den forbyder først Indvandringen af sundsyge Personer, Idioter, Forsørgelsesløse, domte Forbrydere, Hækerister, Socialister, Anarkister, de med smittomme Sygdomme behæftede Personer samt Slaver og alle i Udlandet levede Personer undtagen Professore og Præster. Overtrædelse straffes med indtil \$1,000 Mult og tre Aars Fængsel. Dampskibsfabrerne forpligtes til paa egen Bekostning at tilbageføre alle af de amerikanske Vindbygheder forfaldte Indvandrere. Trejde Varg. forbyder Dampskibsfabrerne at transportere mere end en Passager for hver fem Tons Vægt. Overtrædelse straffes med \$500 Mult for hver overtalig Passager. Slutelig fordes af hver Emigrant et „Studsmaal“, udfærdiget af den amerikanske Konsul, som bør nærmest Emigrantens Hjemlaan.

Shermans Anti-Trust-Forslag. Skal have en nogenlunde Udflugt for Vedtagelse i Senatet.

Kom! og gik foran ham. En Stund efter blev hun staaende og spurgte: Hvem er hun?

Det er en stakkels Pige fra Vintzschgau; hun skal tjene hos Barten i „Lamsmet“ i Zwieselstein. Min Moder er død og jeg maatte derfor rejse over til Vintzschgau, hvor hun hørte hjemme, paa Grund af en Arv, og da vi saaledes Begge skulde samme Vej, tog jeg Pigen med mig! svarede Joseph undvigende.

Er Din Moder død? Stakkels Joseph! udraabte Bally deltagende.

Ja, det var et haardt Slag! svarede Joseph sørgmodigt! min stakkels, gode Moder!

Bally saa, at det gjorde ham ondt at tale om denne Sag; der taug hun. De talte ikke mere sammen, frend de var komne hen til Hytten.

U! Hvilket frygteligt Hul! sagde Joseph, da han ved at gaa gennem Øren stødte Panden, uagtet han højede Hovedet: Der hører saubelig Meget til, at jage sit Barn ind i et saadant Hundehul! Na, Du har jo rigtig og ogsaa gjort ham det varmt nok.

Saa, hvoraf ved Du det? udbryd Bally forbitret, idet hun løste Geden og satte den hen i en Krog. Hun redte sit Leje og hjalp Joseph med at lægge den fremmede Pige ned paa det. Hendes Hænder skjald.

Na, vedblev Joseph ustyldigt: Alverden ved, at Du er ligesaa vild som Din Fader, at Du næsten haade dræbt Gellner-Vincenz og at Du faa i Hidsighed satte Jib paa en af Din Faders Lader! Jeg skulde tro, der kunde blive noget af Dig, naar Du allerede nu begynder saaledes!

Ved Du da ogsaa hvorfor jeg slog til Vincenz, hvorfor jeg satte Jib paa Læden? spurgte Bally med bevende Stemme; Ved Du, hvorfor jeg nu er her oppe i dette Hundehul, som Du kaldte det? Ved Du det? Hun brækkede med Hænderne en stærk Gren over Knæerne, saa at Træet skj i mange Splinter, og Joseph ganske uvilkaarlig beundrede hendes Kraft.

Nej, sagde han, hvorfor skulde jeg vel have faaet det at vide? Naar Du ikke ved det, saa snak heller ikke som Du gjør! sagde hun sagte og gjorde Jib paa for at tage Melk til den Syge.

Sig mig det, naar Du tror, jeg gjør Dig uret!

Bally brast pludselig ud i en bitter, hvinende Latter, der var egen for hende, naar hendes Hjerte bløede.

Jeg skulde sige Dig det? Dig! udraabte hun. Ja Du var den Rette til at sige det til! Hun skulde ivrigt et lille Kar, hældte Melken i det og hang det over Jiben.

Joseph forstod ikke den Smerte, der laa i denne Haan, han søgte kun det haanlige i hendes Stemme, og vendte sig fortrydelig bort fra hende.

Red Dig kan man jo ikke tale, det har dog Folk Ret i! Fra nu af bestjættede han sig kun med den Syge.

Ogsaa Bally taug, og saa kun en og anden Gand sijaalent hen paa Joseph, der sad paa en Stammel foran Lejet, medens Jiben paa Gruen belyste hans Ansigt. Hans Dine sunkede som glødende Kul; Flammerne lyfte snart spagere, snart stærkere, og Jagerens smukke, strenge Ansigt vekslede stadigt Udtryk; det var snart stummet, snart venligt.

Pludselig mindedes Bally sin Drøm fra den første Nat, hun tilbragte heroppe. Dersom de salige Frostener kunde se ham saaledes, vilde de forjaa som Sne for Jiben! Noget saadant omtrent tænkte hun, og det syntes hende som om hun kun med bløende Hjerte, som man siger, kunde løsrive sig fra ham; hun grad og saa virkelig, idet hun vendte sig bort, det var rigtig nok ingen Blødsbræber, men de smerte hende dog ikke mindre.

Den fremmede Pige kom nu til Besiddelse igjen og spurgte forbauset: Hvor er jeg? Hvad er det?

Vær kun rolig, Afra, sagde Joseph, Lynet slog ned ved Siden af Dig, og Strømmingens Bally har givet os Ly her i Hytten.

Jesus Maria! Er vi hos Gribbe-Bally? sagde den unge Pige forskædet.

Na, naa, trostede Joseph hende, naar Du er kommet Dig, fortsætter vi igjen vor Vej!

Altsaa lige ind i Vintzschgau har man altsaa hørt tale om mig?

Drik paa den Stræk, sagde Bally roligt, men med et Anstrøg af godmodig Spot og rakte hende Melken, som hun havde blandet med en Smule Brændevin. Joseph havde rejst sig for at gjøre bedre Plads for Bally ved Sengen. Afra forsøgte at sidde oprejst, men det gik ikke, og Bally tog hende derfor straks i sine Arme som et Barn og gav hende Drikken. Afra drak, men hun var saa søg, at hendes Hoved sank ned paa Ballys Skuldre, da hun var færdig. Bally lod Joseph tage Staaen fra hende og blev selv taalmodig siddende for at støtte den Syge.

Joseph betragtede hende eftertænksomt, som hun saaledes sad paa Sengen tænt med den unge Pige i Armen.

En dejlig Pige er Du, sagde han ærligt, kun Skade, at Du er saa stem! Bally rømede ved disse Ord.